

Arrest

nr. 31 543 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Somalische nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 december 2007.

Op 18 december 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 22 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 6 november 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 22 829 van 6 februari 2009.

Op 17 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 maart 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 18 mei 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 30 433 van 18 augustus 2009.

Op 27 mei 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 8 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 juni 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 23 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 07.01.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 24.10.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat de Commissaris-generaal stelde dat gezien betrokkenes ontoereikende kennis hij niet aannemelijk had kunnen maken dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten; het CGVS oordeelde dat er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan de door hem ingeroepen asielmotieven; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in zijn arrest van 06.02.2009 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 23.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 12.05.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 27.05.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 08.06.2009 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 16.06.2009 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee faxkopieën (attest van de 'Head of Islamic of Koyama Zone' en een brief van de districtcommissaris van Koyama) voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene zal verplicht worden het Islamitische leger te vervoegen; dergelijk documenten zijn asielaanvraag slechts kunnen steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze twee brieven in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden, kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; de authenticiteit van faxkopieën bovendien niet kan worden nagegaan waardoor er geen bewijswaarde aan dergelijke documenten kan worden toegekend; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 1 juli 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

*“Schending van de artikelen 48/4, 51 / 8 en 57/6 Vreemdelingenwet
Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting;
Manifeste beoordelingsfout*

3.1.

Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt: Art. 57/6

[De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: 1 ° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48-3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1 ° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.]]

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

Er is eveneens een manifeste schending van het art. 51 / 8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt:

[Art. [51/8]

[De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3,

of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

Het komt niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoeker.

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Het betreft nieuwe relevante gegevens met betrekking tot verzoekers identiteit.

Uit de documenten blijkt dat de verzoeker - tegen zijn wil in - verplicht is om te vechten met de Islamisten.

Dat er Somalië inderdaad een gewelddadig conflict bestaat waarbij er slachtoffers onder de burgerbevolking vallen en waarvoor de Islamisten een heel belangrijke verantwoordelijkheid dragen.

Het komt derhalve enkel en alleen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe om de nieuwe gegevens te toetsen aan de vrees die de verzoeker inroept.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij vooreerst dat verzoeker in de toelichting van het enige middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen en dat verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen. Verwerende partij merkt op dat dit ook geldt voor de vermeende schending van rechtsregels waar verzoeker slechts op een zeer algemene wijze ingaat. Verwerende partij is dan ook van mening dat het middel, vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet naar behoren werden toegelicht, als onontvankelijk dient te worden beschouwd. Geheel ten overvloede laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dat de uiteenzetting van verzoeker hieraan geen afbreuk kan doen. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid handelde, conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief. Verwerende partij laat immers gelden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen en dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en geen nieuwe elementen werden aangebracht, dat er wat de betrokkene betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij citering van de bestreden beslissing duidt verwerende partij erop dat verzoeker geen nieuwe elementen naar voor heeft gebracht en dat de gemachtigde van de minister wel degelijk grondig en zorgvuldig te werk is gegaan. Verwerende partij merkt op dat verzoeker door zijn vage en ongestaafde beweringen op geen enkele manier aantoonde dat aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd voldaan en dat verzoeker hierbij geen afbreuk doet aan de

bestreden beslissing. Daarenboven wijst verwerende partij erop dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, maar zich beperkt tot het uiten van vage en summier kritiek, dewelke geenszins kan worden aangenomen. Verzoekende partij meent dat nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij besluit dat het middel van verzoeker faalt naar recht en derhalve niet kan worden aangenomen.

2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

2.5. Verzoeker voert, in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, bij citering van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, aan dat het enkel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om uitspraak te doen over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet in de plaats mag stellen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en is van mening dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet op manifeste wijze wordt geschonden.

Verder, in wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het middel, werpt verzoeker, bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, op dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van verzoeker. Verzoeker houdt voor dat enkel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich kan uitspreken over de waarde van de aangebrachte nieuwe elementen met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico. Hierbij duidt verzoeker erop dat hij wel degelijk nieuwe relevante gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn identiteit. Verzoeker benadrukt dat uit de aangebrachte documenten blijkt dat hij verplicht zal worden zich aan te sluiten bij het Somalische leger. Verzoeker wijst tevens op het feit dat er in Somalië een gewelddadig conflict bestaat waarbij er slachtoffers onder de burgerbevolking vallen. Volgens verzoeker komt het exclusief aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om de nieuwe gegevens van verzoeker te toetsen aan de vrees die verzoeker inroept.

2.6. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat verwerende partij de door hem aangebrachte documenten niet heeft aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient het volgende te worden opgemerkt. De elementen die verzoeker in zijn vierde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van de "Head of Islamic of Koyama Zone" en een brief van de districtcommissaris van Koyama waarin wordt gesteld dat verzoeker zich zal moeten aansluiten bij het Somalische leger, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag aldus nog steeds baseert op de feiten en verklaringen die hij bij zijn vorige asielrelazen uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn vorige asielrelazen te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet

aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

2.7. Waar verzoeker de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient vooreerst opgemerkt te worden dat voornoemd artikel handelt over de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat huidig beroep door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dienvolgens dient erop te worden geduid dat de bestreden beslissing niet is genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, aldus volgt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bevoegd is een beslissing te nemen om de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt. De gemachtigde van de minister motiveert dienaangaande dat verzoeker reeds drie asielaanvragen indiende die negatief werden afgesloten, wat door verzoeker niet wordt betwist, en motiveerde betreffende de aangebrachte elementen die verzoeker als nieuw opgaf het volgende: *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee faxkopieën (attest van de 'Head of Islamic of Koyama Zone' en een brief van de districtcommissaris van Koyama) voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene zal verplicht worden het Islamitische leger te vervoegen; dergelijke documenten zijn asielaanvraag slechts kunnen steunen bij geloofwaardige verklaringen; deze twee brieven in oorzakelijk verband staat met de feiten die betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag aanhaalde; het CGVS en de RVV oordeelden dat aan deze feiten geen geloof kon gehecht worden, kan ook aan de elementen die betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen geloof gehecht worden; de authenticiteit van faxkopieën bovendien niet kan worden nagegaan waardoor er geen bewijswaarde aan dergelijke documenten kan worden toegekend; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."*

Aangaande de aangebrachte documenten betreffende de verplichting voor verzoeker zich aan te sluiten bij het Somalische leger, motiveerde verwerende partij aldus dat deze documenten in oorzakelijk verband staan met de feiten die verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag aanhaalde, dat zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds oordeelden dat aan voornoemde feiten geen geloof kon worden gehecht, dat bijgevolg ook aan de documenten die verzoeker ter gelegenheid van deze in het geding zijnde vierde asielaanvraag bijbracht geen geloof kan worden gehecht, dat bovendien de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan en dat bijgevolg ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan voornoemde documenten. Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker niet betwist.

De Raad herhaalt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In casu is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet op redelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Tevens dient erop te worden gewezen dat indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe

asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wel degelijk uitspraak doen over de asielaanvraag, namelijk de beslissing tot niet in overwegingname omwille van het niet aanwezig zijn van nieuwe elementen, en komt deze bevoegdheid geenszins toe aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De gemachtigde van de minister voert hier immers enkel een bevoegdheid uit die haar expliciet wordt toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers kritiek niet dienstig kan worden gevoerd.

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 51/8 en/of 57/6 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

2.8. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze hij dit wetsartikel geschonden acht.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanvoert, is het middel onontvankelijk.

2.9. Waar verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Waar verzoeker meer specifiek de schending aanvoert van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij de rechten van verdediging geschonden acht. In zoverre verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, is het middel onontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.10. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET